

SLAVOJ VLČEK

VŠETKO JE INAK

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené

ISBN 978-80-560-0196-7

SLAVOJ VLČEK

VŠETKO JE INAK

Grafická a technická spolupráca: Špacír Stanislav, Fugas Štefan
Ličko Michal

Edícia: Mladá Éra Autorov nového tisícročia - / MEA 2000 o. z. /

© Autorské práva vyhradené
ISBN 978-80-560-0196-7

OBSAH

ZRKADLO.....	5
SOCHY.....	10
GENERÁTOR.....	12
AUTOBUS.....	19
VIBRÁCIE.....	21
ZLATÝ MUŽ.....	24
CHODBA.....	28
V DŽUNGLI.....	36
TRI STĚPY.....	41
ZÁMOK.....	47
DUCH BEZ OBLIČAJA.....	49
HLINENÉ DOMY.....	53
FOTOGRAFIE ANJELOV.....	56
MÚMIE.....	58
PEČAŤ.....	61
STARÁ BAŇA.....	65
DELFIŇÍ OSTROV.....	69
ŠKRIATOK.....	72
DIEVČATKÁ.....	76
OKULIARE.....	78
KATEDRÁLA.....	80
NÁVŠTEVA.....	83
ZELENÁ PÁRA.....	86
MAPA.....	88
DEDKO.....	91

LEN KOSTI.....	94
BIELY SLON.....	97
LASTÚRA NA DNE.....	99
ŠIBENICA.....	101
KRČMA	103
NÁVRAT	105
NESMRTELNÝ.....	106
ČIARA.....	108
KRÁSAVICA.....	110
OSTROV	112
KRÁĽOVSTVO BEZ SMRTI	114
KRÁĽOVSTVO KONÍ.....	116
KNIHA	119
PLAMENŤ.....	121
OKO TIGRA	123
OSTROV BÁBOK.....	126
STOPÁRKA.....	133
KLÁŠTOR	136
HADÍ MUŽ	140
ZEMETRAS	144
NAJMLADŠÍ BRAT	147
OBRAZCE	149
VERNÝ PES	152
PÁN TIGROV	155
DOM.....	157
EPILOG	159

PROLÓG

Je celkom jedno, či si horor radi pozriete v kine, z DVD alebo si ho len prečítate a necháte voľné pole pôsobnosti svojej bujnej fantázii. Aj tak si prídete na svoje. Horor dnes patrí k najpopulárnejším žánrom, lebo je to svojím spôsobom rozprávka pre dospelých, a tak sa nechajte vyniesť na vlnách fantázie tam, kde sa nemusíte báť, lebo sa to neprihodilo práve vám a vy si o tom len čítate v pohodlí a pokoji svojho domova.

ZRKADLO

Vdova Clarvoeová sa veľmi rada zabávala. A pri svojich zábavách nemala nikdy zábran. Nebrala ohľady na nikoho. Pre ňu bolo najdôležitejšie, aby sa zabavila ona sama. Vždy to vedela riadne roztočiť. Nebála sa ničoho a ak jej to sľubovalo dobrú zábavu, vždy do toho išla.

Na druhej strane však všetci vedeli, že tam kde je ona, zábava nikdy neviazne. Hoci sa o nej šušovalo, že ovdovela len preto, že chcela ovdovieť a zunoval sa jej život, keď sa večne musela starať o svojho muža.

Napokon si na to ľudia zvykli a už sa nik na ňu nepozeral cez prizmu smrti jej manžela. A tak sa stalo, že ak sa chcel niekto dobre zabaviť, vždy pozval práve ju. Jej zábava nebola nikdy násilná. Naozaj sa vedela zabávať. Nik však nepoznal jej tajomstvo.

Hoci sa zábava ešte neskončila a bola vlastne v plnom prúde a hoci si nik nevšimol, že sa vytratila, dnes sa vzdialila ešte pred jej koncom. Mala zvláštny pocit. Hoci si to nik nepovšimol, tancovala dnes vlastne iba s jedným mužom. A až teraz, keď pomaly kráčala ulicou domov si uvedomovala, že tento muž, nech sa rozprávala s hocikým a nech sa na celej party pohla hocikde, bol vždy ak nie priamo vedľa nej, tak určite niekde veľmi blízko. Vedela, že si to nik nevšimol, lebo opäť len tak sršala celý čas vtipom, ale ju to zrazu natoľko znepokojilo, že sa veľmi obozretne vzdialila, hoci to nikdy nebolo jej zvykom. Veľmi opatrnícky sa rozhliadla a dbala na to, aby ju nemohol sledovať. Chcela si byť istá, že ju nesleduje a tak, hoci sem prišla autom a hoci bývala len o niekoľko ulíc a blokov ďalej, domov sa vybrala pešo. Išla pomaly a uši mala nastražené. Čakala, že čochvíľa bude počuť klapot jeho topánok, ako ju sleduje. Nepočula však nič. Zastala. Veľmi opatrne, takmer centimeter po centimetri si obzerala svoje okolie.

Pokiaľ to bolo možné, otáčala iba hlavou a až keď už by si musela priam krk vykrútiť, pootočila aj telo. A opäť očami prehľadávala celé svoje okolie. Nevynechala nič. Keď celý manéver dokončila, spokojne prikývla. Ešte raz sa obzrela smerom, odkiaľ prišla. Až potom odhodlane vykročila. Smerom domov. Vedela, že už jej zostáva iba jeden roh, za ktorý musí zabočiť. Na tej ďalšej ulici už bol blok, v ktorom bývala. Na rohu zastala.

Oprela sa o roh budovy a opäť veľmi pozorne, pomaly a opatrne očami prehľadávala celé svoje okolie. Nič.

Rázne vykročila ku svojmu bloku. Pred domom zastala.

Chvíľu pozerala cez presklené dvere dnu, až potom vytiahla kľúče a odomkla. Robila to rýchlo a rutinným pohybom. Ani raz sa pri tom neobzrela. Keď vstúpila dnu, ihneď za sebou zamkla. Výťah bol na prízemí, tak ho nemusela privolať. Otvorila dvere a vstúpila dnu.

Stlačila gombík svojho poschodia. Výťah sa pohol.

Oprela sa o jeho stenu a nemyslela na nič. Výťah zastal.

Otvorila si dvere a vystúpila. Zamierila rovno ku svojim dverám. Odomkla a vošla dnu.

Kľúče odložila na skrinku na topánky. Nevyzúvala sa, nič si neodkladala. Rovno zamierila do spálne.

Nerozsvietila. Išla rovno oproti dverám. K zrkadlu.

Zastala pred ním. Spustila tíško:

"Moje najdrahšie zrkadlo, vždy si mi dávala dobré rady a vždy si ma včas varovala, ak sa mi malo prihodiť niečo nepríjemné a ja som sa tomu vďaka tebe vždy mohla vyhnúť. Dnes som však bola na party u Mc.Pheronovcov. Zabávala som sa dobre, ako si mi predpovedala. Ale ani na jednom zábere, ktorý si mi predpovedala a ukazovala ako sa tam budem zabávať, nebol ten muž ktorý ma tam po celý čas prenasledoval."

Ellen Clarvoeová na okamih zmlkla. Z postele sa ozval mužský hlas:

"A ani ti to tvoje zrkadlo nemohlo nič povedať, hoci len ono pozná tvoje tajomstvo, Ellen Clarvoeová. Sme totiž obidvaja ovládaní tou istou mocnosťou - peklom!"

Ellen Clarvoeová už pri prvých slovách stuhla.

Neobrátila sa. Po celý čas však pozerala do zrkadla.

Nič v ňom však nevidela.

Až pri jeho posledných slovách obrátila hlavu. Sedel na posteli a usmieval sa. Bol to ten muž, ktorý ju prenasledoval po celý večer na party u Mc.Pheronovcov. "Ja som však mocnejší." - dodal muž.

Až teraz sa k nemu obrátila celkom. Kým však stačila niečo odpovedať, rozpriahol ruky v geste, ktoré ako keby chcelo signalizovať, že sa jej za svoju moc ospravedľuje. V tom okamihu zrkadlo puklo. Keď sa Ellen Clarvoeová pri tomto zvuku chcela obrátiť, aby sa presvedčila čo sa stalo, zrkadlo sa roztrieštilo a jeden z veľkých podlhovastých úlomkov ju zasiahol odzadu. Prepichol jej srdce. Bola namieste mŕtva.

Muž spustil ruky. V tom okamihu začala celá miestnosť horieť. Zhorelo v nej všetko. Zhorela však z celého bytu len tá jediná miestnosť. A nikdy sa v nej nenašli obhorené zvyšky žiadnej mŕtvolky. Ani Ellen Clarvoeovej, ani neznámeho muža. Ale ani len seba menšia črepina zo zvláštneho zrkadla, ktoré dávalo rady Ellen Clarvoeovej ak o to ona požiadala.

SOCHY

James Lovell Claudette ani sám nevedel, ako sa tam dostal. Ale zrazu tam bol. Bol v pralese. A hoci vedel, že všetci hľadajú len zlato Indiánov, o ktorého jestvovaníu on sám pochyboval, zrazu vedel, že sú až priveľmi blízko cieľu ich cesty. Z diaľky sem totiž zaznievalo temné bubnovanie. A títo dobrodruhovía išli práve za jeho zvukom. Na okamih zastal a započúval sa. Rozhliadol sa okolo seba. Ale vo všetkých tvárach čítal iba jedno, nesmiernu túžbu po zlate. Znova si uvedomoval, že vlastne ani nevie, prečo s nimi išiel. Boli to však oni, kto ho pozvali. Verili totiž, že práve on ich k tomu zlatu starých Indiánov dovedie. Verili, že kdesi na Yucatáne ten zlatý poklad je. James Lovell Claudette ich nechal ísť samých. Sám bol až na chvoste celej výpravy. Vedel, že nech by robil čokoľvek, neodradí ich od ich zámeru. Išli za tým bubnovaním. Zvuk bubnov sa približoval.

Zdalo sa, že teraz napredujú akosi rýchlejšie. A zrazu sa ocitli na veľkej planine, kde sa na jej samom konci týčila obrovská pyramída. A cez celú pláň viedla široká cesta, lemovaná z obidvoch strán kamennými sochami. Sochy mali zavesené na pleciah bubon a každá z nich sama do svojho bubna udierala paličkami. Sochy však boli kamenné. James Lovell Claudette zostal stáť.

Ostatní sa rozbehli smerom k pyramíde. Keď stáli na jej úpätí, zvuk bubnov ustal. Dobrodruhovia zastali. Obrátili sa smerom k sochám. A zrazu každá zo sôch vrhla jednu z paličiek smerom k nim. Každá palička niektorého z nich zasiahla a usmrtila. A zrazu boli paličky opäť v rukách bubeníkov. A tí opäť bubnovali.

James Lovell Claudette sa rozhliadol. Naraz pred ním ležala malá kôpka zlatých predmetov. Prvá socha prehovorila:

"To je tvoje za to, že si sa neponáhl'al. Ale nikdy nesmieš nikomu prezradiť, odkiaľ to máš."

James Lovell Claudette sa zaľakoval, poklonil sa a odchádzal.

GENERÁTOR

Ten zvuk sem nejako nepatril. On to vedel, ale hoci si naň všetci nejakो zvykli a už ho ani len nevnímali, jemu drával nervy aj naďalej. Trvalo to dlho, ale časom nadobudol presvedčenie, že je asi jediný, komu ten zvuk vadí. Každý sa staral len sám o seba a vo svojej snahe prežiť v už aj tak biednych podmienkach, nemal čas myslieť ešte aj na nejaký zvuk. Napokon, nebolo až tak ťažké si naň zvyknúť.

Zakrútil hlavou a pozrel k horám. Odtiaľ totiž ten zvuk prichádzal. A ak sa niekoho vypytoval čo sa tam deje, nik mu nevedel odpovedať. Jednoducho asi naozaj nik nevedel, čo ten zvuk spôsobuje. Tá ľahostajnosť ho však ubíjala. Vedel, že musí niečo podniknúť. Vedel, že tej veci musí prísť na kĺb. Už pridlho váhal. Dnes sa rozhodol.

Pobalil si len najnutnejšie veci a pobral sa smerom k horám. Ani sa len neobzrel. Vedel, že nik za ním nepozerá. Každý sa staral len sám o seba. O svoje prežitie. Na toho druhého nemal nik čas. Cesta sa mu ani nezдалa taká dlhá. Naopak, bezpečne kráčal za tým preňho nepríjemným zvukom. A čím viac sa približoval, tým mal dojem väčšieho hluku. Mal obavy, či vôbec ten hluk znesie, ak sa priblíži až k jeho zdroju. Na okamih zastal. Rozhliadol sa. Mal dojem, že tu už dávno nik nebol. Pamätal si časy, keď ešte s rodičmi chodieval do hôr a tí ho učili, že tie hory musí mať rád. A on ich aj mal rád. Mal dojem, že sa tu odvtedy nič nezmenilo. Až na jednu maličkosť. Až na ten zvuk. Ten sem rozhodne nepatril. Ale bol si istý, že sa k tomu zvuku približuje. Nevedel, či by mal byť opatrný a obozretný ale vedel, že hory môžu byť zradné, a tak bol obozretný a vždy sa radšej dva razy pozrel, kým niekde vstúpil. Trocha ho prekvapilo, že ešte vždy nikde nebolo ani len pamiatky po snehu. O takomto čase už hory bývali pokryté snehom.

Ale pripisoval to nezvyčajne teplému počasiu na toto ročné obdobie. Do súvislosti so zvukom to nijako nedával. Poznal tu takmer všetky chodničky. Stúpал za zvukom najkratšou cestou, ktorú poznal. Zvuk mu už začínal drásat' ušné bubienky. Opät' sa rozhlíadol. Vedel, že za tým kopcom ktorý ešte musel vystúpiť, je mohutné sedlo. Vystúpil a pozeral smerom dole. Ten pohľad ho prekvapil. To sedlo, to údolie na ktoré bol zvyknutý, tu bolo. Ale celé ho zaberал akýsi zvláštny stroj. Pracoval a vydával ten zvuk. Čupol si a hľadel neveriacimi očami na ten stroj. Dlho naň pozeral. Nezdalo sa, že by ten stroj bol niekde napojený alebo že by tu mal nejaký účel. Bol si však istý, že vedel o aký stroj ide. Bol si istý, že sa jedná o generátor. Ale načo bol tu, v horách? Dlho rozmýšľal, či má k nemu zostúpiť. Nezostúpil. Vyčkal do tmy. Až potom povstal a vybral sa domov. Keď prišiel do svojej dediny, čakalo ho prekvapenie. Všetci jeho susedia ležali v čudesných polohách na zemi. Zdalo sa, že ich niečo prekvapilo priamo pri činnosti ktorú práve vykonávali, nech už robili čokoľvek.

Išiel od jedného k druhému. Ved' ich všetkých napokon poznal. Ale všetci boli mŕtvi. Pokrútil nad tým hlavou. Pozrel k horám. Zdalo sa mu, že ten zvuk zosilnel. Teraz sa nechcel zaoberať ich pochovávaním. Rozhodol sa, že ihneď navštívi najbližšie mesto. Keď sa k nemu však blížil prekvapilo ho, že mesto je celkom tmavé. Nikde žiaden pohyb. Akoby bolo mŕtve. Vošiel doň. Všade ležali ľudia. Mŕtvi ľudia. Opäť nad tým pokrútil hlavou. Prešiel krížom celé mesto. Občas vykrikol, keď nahliadol do niekoľkých hotelov alebo barov. "Je tu niekto?!" - ale vedel, že je to márne. Vedel, že všetci sú mŕtvi. Prešiel ešte niekoľko dedín a miest, ale všade sa mu naskytol rovnaký obraz. Len samí mŕtvi. Oblúkom sa napokon vracal do svojej rodnej dediny. Zastal pred vlastným domom. Pozrel smerom k horám. Zdalo sa mu, že odtiaľ, odkiaľ sa ozýval ten veľmi intenzívny zvuk, sa linie aj akési svetlo, akási žiara, ktorá by tam nemala byť. Aspoň tam nikdy nebola.

Chvíľu ešte pozeral k horám. Ešte vždy nevedel, čo má robiť. Váhal. Napokon si však uvedomil, že inú možnosť nemá. Musel sa opäť vybrať do hôr. Teraz sa mu ale cesta zdala nekonečná. Často zastavoval. Rozhliadol sa, akoby sa niečoho obával. Sám nevedel čoho, ale bol si istý, že tu niekde číha nebezpečenstvo. Ešte vždy však nevedel, aké. Dorazil opäť až na okraj samého sedla. Nečupol si. Lahol si. Pozeral dole do údolia a tuho rozmýšľal. Ešte vždy nevedel, čo urobí. Ale zrazu si bol istý, že všetky tie úmrtia má na svedomí tento zvláštny generátor. Jedna zmena sa však predsa len udiala odvtedy čo tu bol naposledy. Teraz tu všetko svietilo. A nevdojak sa mu zdalo, že ten generátor sa zväčšil. Bol si istý, že predtým bol len v údolí. Teraz akoby sa rozťahol aj na svahy. Nevedel čo je lepšie, ale nevdojak si uvedomoval, že je asi jediný z celého národa, z celej krajiny kto prežil. Nevedel, aký má ten generátor dosah, ale zrazu mu bolo jasné, že ho musí nejako vyradiť z prevádzky. Horúčkovito rozmýšľal, čo všetko o takýchto strojoch vie.

Takého obra nikdy v živote nevidel, ale bol si istý, že všetky musia pracovať na rovnakom princípe. Len nikde nevidel žiaden zdroj. Povstal. Rozhliadol sa. Chápal, že by bolo zdĺhavé a asi aj zbytočné sa nejako ukrývať. Nikde nevidel žiadnu živú bytosť. Ten stroj musel pracovať sám od seba. Ešte vždy nevedel ako je to možné ale vedel, že tomu tak musí byť, keďže je ten stroj natoľko funkčný. Dospel až k stroju.

Na zlomok sekundy zastal a rozhliadol sa. Iba natoľko, aby sa zorientoval. Teraz už vedel, že sa nesmie ničoho dotýkať. Vedel, že to jeho postup spomalí, ale teraz musel byť v strehu. A zrazu si uvedomil že si aj on nejako zvykol na ten zvuk. Už mu neprekážal. Ale zdalo sa mu, že čím viac sa blíži ku stredu generátora, tým viac slabne. Postupoval ešte pomalšie. Išiel veľmi pomaly, ale ani len na zlomok sekundy nezastal. Nevedel, či ten stroj je schopný vnímať nejaký nežiaduci pohyb, ale snažil sa pohybovať neustále rovnakým tempom. Dospel k samému stredu údolia. Ešte vždy nezastal, hoci ho to fascinovalo a svojím spôsobom aj nútilo napredovať.

Zdalo sa, že v strede údolia je mohutné žiarivé zelené oko. Dospel až k tomu oku. A vtedy zastal. Zdalo sa mu, že v strede tohto veľkého oka niečo žmurklo. Odhodlal sa. Skočil do oka. V zápätí bol v jeho strede. Zo všetkých síl udrel päťami do stredu oka. Ozval sa kvílivý zvuk. Všetko naraz pohaslo. On však teraz niečo zvieral v ruke. Rozdrvil to medzi dlaňami. Ešte raz sa ozval ten kvílivý zvuk. Už vedel, že síce zvíťazil, že odhalil celé tajomstvo tohto monštruózneho tajomného generátora, ale zároveň si bol vedomý, že tých mŕtvych mohol zachrániť, ak by sem bol býval došiel skôr. Bolo však už neskoro na všetko. Zostal sám.

AUTOBUS

Phil A. Simeon tým autobusom cestoval dennodenne. Na šichtu a späť. Už poznal jeho trasu naspamäť. Kludne si mohol aj zdriemnuť a vedel, kedy má vystúpiť. Intuitívne sa zobudil vždy včas. A každý to o ňom vedel. Aj šofér tohto autobusu. Phil A. Simeon si tradične zdriemol aj dnes. Zobudil sa ako vždy, ale niečo mu nesesedelo. Rozhliadol sa. Autobus síce išiel, ale bol prázdny. Vstal zo svojho sedadla a išiel k šoférovi. Šoférovo sedadlo tiež bolo prázdne. Autobus však išiel ďalej bezpečne po svojej trase. Phil A. Simeon sa rozhliadol. To okolie bezpečne spoznával. Išiel správne. Zakrútil nad tým hlavou. Autobus sa mykol. Phil skočil k volantu. Vyrovnal ho práve včas. Oproti totiž išiel iný autobus, ktorý tu nikdy predtým nechodieval. Phil A. Simeon chcel povstať. Nemohol. Pozrel na seba do zrkadielka. Ale veď to nebol on!

Mal teraz podobu šoféra, ktorý ho vždy vozil týmto autobusom. Zrazu ho zarazilo aj ešte niečo iné. Počul hlasy. Pozrel do autobusu. Bol plný ľudí. Tých ľudí, s ktorými chodieval na šichty a z nich domov.